

Sygn. akt IV P 472/ 22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Grzegorz Łado

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2023 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **I. M.**

przeciwko: **D. K.**

o zapłatę

oddala powództwo;

zasądza od powódki na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 1800 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty;

nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 maja 2022 r. (data stempla pocztowego – k. 24 akt) powódka **I. M.** wniosła o zasądzenie od pozwanej D. K. na jej rzecz kwoty 2 000 euro tytułem emerytury zakładowej za miesiąc maj 2019 r. wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia wymagalności, tj. 1 czerwca 2019 r. do wytoczenia powództwa 26 maja 2022 r. w kwocie 1 655,60 zł. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się orzeczenia, w którym je zasądzono do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie pozwu podano, że J. A. 20 lutego 2015 r. jako „cichy wspólnik” poczynił znaczne nakłady na rzecz firmy (...), a w zamian to ww. firma zobowiązała się na wypłatę dywidendy w postaci renty zakładowej w wysokości 2 000 euro miesięcznie po przejściu J. A. na emeryturę. Wyjaśniono, że w związku z przejściem w dniu 1 kwietnia 2018 r. J. A. na emeryturę wystąpił on do pozwanej o wypłatę umówionej renty zakładowej, jednak ww. w żaden sposób nie ustosunkowała się do żądania. Wskazano, że następnie w dniu 30 sierpnia 2021 r. J. A. dokonał sprzedaży części wierzytelności z tytułu umowy o emeryturze zakładowej z dnia 20 lutego 2015 r. na rzecz spółki (...) sp. z o. o. z siedzibą w L., a Spółka (...) umową przelewu wierzytelności z dnia 29 listopada 2021 r. przeniosła część roszczenia na kwotę 2 000 euro na rzecz (...) (...), która stała się wierzycielem D. K..

Zarządzeniem z dnia 15 czerwca 2022 r. (k. 25 akt) niniejszą sprawę przekazano do rozpoznania do Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

W piśmie z dnia 13 lipca 2022 r. (k. 28-30 akt) I. M. wskazała, że J. A. pracując w firmie pozwanej był „cichym udziałowcem” albowiem dokonał z własnego majątku nakładów na rozwój firmy. Podała, że dzięki temu forma posiadała kilkadziesiąt samochodów i zatrudniała kilkadziesiąt osób. Wyjaśniła, że w zamian za to pozwana zobowiązała się na wypłatę dywidendy w postaci renty zakładowej w wysokości 2 000 euro miesięcznie po przejściu J. A. na emeryturę.

W dniu 30 września 2021 r. sprawa została przekazana przez Wydział Cywilny do Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 6 lutego 2023 r. (k. 71-73v. akt) **pozwana D. K.** wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko D. K. wskazała m.in., że z uwagi na niezbywalny charakter, nie można przenieść wierzytelności wynikającej z umowy z dnia 20 lutego 2015 r., gdyż jest to uprawnienie, które służy zaspokojeniu indywidualnych potrzeb legitymowanego. Dodała, że skoro wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią, to umowa z dnia 20 lutego 2015 r. nie może być rozpatrywana w kategorii umowy emerytury zakładowej, co podważa zasadność jakiegokolwiek wynikającego z niej roszczenia. Wskazano, że z przedstawionej do pozwu umowy dotyczącej uzgodnienia emerytury zakładowej z dnia 20 lutego 2015 r. nie wynika aby zachowała odpowiednią dla siebie formę ani essentialia negotii uregulowane w art. 13 ustawy o pracowniczych programach emerytalnych. Dalej podano, że na pozwanej niebędącej właścicielem przedsiębiorstwa nie ciążył obowiązek wynikający z umowy z dnia 20 lutego 2015 r. Wskazano, że każde roszczenie J. A. o wypłatę świadczenia emerytalnego od 1 sierpnia 2018 r. nie jest oparte o podstawę materialną, a w związku z brakiem odpowiedniej podstawy materialnej dla roszczenia o wypłatę świadczenia z umowy dotyczącej uzgodnienia emerytury zakładowej, również umowa przelewu wierzytelności z dnia 14 lipca nie posiada mocy prawnej.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. od 2012 r. do 2018 r. prowadziła w Niemczech jednoosobową działalność gospodarczą (...), zajmującą się opieką pielęgniarstwa.

Dowód: przesłuchanie D. K. na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. (k. 168v.-169v. akt), a także e-protokół rozprawy na płycie CD (k. 171 akt).

W dniu 20 lutego 2015 r. J. A. zawarł z D. K. umowę dotyczącą uzgodnienia emerytury zakładowej.

Wedle punktu 1 ww. umowy D. K., prezes/dyrektor zarządzający P. zobowiązała się wobec swojego pracownika J. A. do wypłacenia dożywotniej emerytury od dnia wystąpienia J. A. z firmy. Zgodnie zaś z punktem 2 umowy nieistotne jest, z jakiego powodu J. A. wystąpi z firmy. Uzgodnienie niniejsze pozostaje na wypadek, gdy J. A. przejdzie na emeryturę lub stosunek pracy zostanie rozwiązany na podstawie wzajemnego porozumienia stron. Ponadto J. A. przysługuje emerytura zakładowa w przypadku zwyczajnego wypowiedzenia zarówno ze strony J. A., jak również ze strony D. K.. D. K. nie będzie jednakże zobowiązana do wypłacania emerytury zakładowej, jeśli miałyby złożyć wypowiedzenie J. A. w trybie nadzwyczajnym. Obowiązuje to jednakże tylko w przypadku nadzwyczajnego wypowiedzenia uwarunkowanego zachowaniem lub sprawami zakładowymi.

Emerytura zakładowa wynosić będzie 2 000 euro netto (punkt 3 umowy), natomiast wypłacana będzie od następnego miesiąca po wystąpieniu J. A. z firmy (punkt 4 umowy) i będzie tak długo wypłacana, dopóki firma będzie istniała.

Wszyscy następcy prawni będą związani niniejszym porozumieniem. Niniejsze porozumienie istnieje tym samym z tym odroczonym warunkiem. (punkt 5 umowy).

Dowód: umowa dotycząca uzgodnienia emerytury zakładowej z dnia 20 lutego 2015r. wraz z tłumaczeniem przysięgłym (k. 8-9 akt; k. 76-77 akt); zeznania świadka J. A. na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. (k. 167v.-168 akt), a także e-protokół rozprawy na płycie CD (k. 171 akt).

J. A. pozostawał zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony we (...) z przerwami od ok. 2012 r. do końca działania ww. firmy, tj. do 31 lipca 2018 r.

Do zakresu obowiązków J. A. należało m.in. wsparcie biura, zarządzanie i organizacja personelu pielęgniarskiego, jak i prowadzenie korespondencji.

Dowód: umowa o pracę z dnia 30 kwietnia 2018 r. wraz z tłumaczeniem przysięgłym (k. 163-164 akt); zeznania świadka J. A. na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. (k. 167v.-168 akt), a także e-protokół rozprawy na płycie CD (k. 171 akt); przesłuchanie D. K. na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. (k. 168v.-169v. akt), a także e-protokół rozprawy na płycie CD (k. 171 akt).

J. A. z dniem 1 kwietnia 2018 r. przeszedł na emeryturę.

Dowód: potwierdzenie przejścia na emeryturę J. A. wraz z tłumaczeniem przysięgłym (k. 10-11 akt).

W dniu 24 lipca 2018 r. pomiędzy adwokatem M. K. jako syndykiem masy upadłościowej w postępowaniu upadłościowym majątku D. K. prowadzącej działalność gospodarczą ambulatoryjnej opieki pielęgniarskiej (zwanym dalej sprzedawcą) oraz M. W. zwanym dalej kupującym została zawarta umowa kupna-sprzedaży. Zgodnie z treścią preambuły umowy kupujący zamierza nabyć wartość firmy oraz aktywa przynoszące wartość dodaną w lokalizacji G. upadłego dłużnika w dniu otwarcia postępowania upadłościowego (1 sierpnia 2018 r.) do sprzedaży, a następnie kontynuuje część operacyjną.

Dowód: umowa kupna-sprzedaży z dnia 24 lipca 2018 r. wraz z tłumaczeniem (k. 78-84 akt); zeznania świadka J. A. na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. (k. 167v.-168 akt), a także e-protokół rozprawy na płycie CD (k. 171 akt).

Z dniem 1 sierpnia 2018 r. ogłoszono upadłość D. K. prowadzącej działalność gospodarczą ambulatoryjnej opieki pielęgniarskiej.

Dowód: zeznania świadka J. A. na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. (k. 167v.-168 akt), a także e-protokół rozprawy na płycie CD (k. 171 akt); przesłuchanie D. K. na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. (k. 168v.-169v. akt), a także e-protokół rozprawy na płycie CD (k. 171 akt).

Pismem z 30 sierpnia 2019 r. J. A. wezwał pozwaną do zapłaty 2 000 euro wraz z ustawowymi odsetkami w nieprzekraczalnym terminie do 16 września 2019 r. Wskazał, że na dochodzoną wezwaniem kwotę 2 000 euro składa się kwota emerytury zakładowej za miesiąc czerwiec 2019 r. zgodnie z zawartą umową dotyczącą uzgodnionej emerytury zakładowej w dniu 20 lutego 2015 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 30 sierpnia 2019 r. wraz z dowodem nadania przesyłką poleconą (k. 12-13 akt).

Wedle treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2021 r., w dniu 30 sierpnia 2021 r. J. A. dokonał sprzedaży części wierzytelności z tytułu umowy o emeryturze zakładowej z dnia 20 lutego 2015 r. na rzecz spółki (...) sp. z o. o. z siedzibą w L..

Dowód: uwierzytelniona kopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2021 r. (k. 18-19 akt).

Wedle treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 listopada 2021 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. umową przelewu wierzytelności z dnia 29 listopada 2021 r. przeniosła część roszczenia, a mianowicie dotyczącego roszczenia za miesiąc czerwiec 2019 r. na kwotę 2 000 euro na rzecz I. M., która stała się wierzycielem D. K..

Dowód: uwierzytelniona kopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 listopada 2021 r. (k. 22-23 akt).

Pismem z dnia 8 grudnia 2021 r. poinformowano D. K., iż w dniu 30 sierpnia 2021 r. J. A. dokonał sprzedaży części wierzytelności z tytułu umowy o emeryturze zakładowej z dnia 20 lutego 2015 r. Wskazano, iż wierzytelność została sprzedana w części na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., a następnie (...) Sp. z o.o. umową przelewu wierzytelności przeniosła przedmiotową wierzytelność na niżej wskazane osoby: 5. I. M. – na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 29 listopada 2021 r. na kwotę 2 000 euro tytułem emerytury zakładowej za miesiąc czerwiec 2019 r. wraz z należnymi odsetkami.

Dowód: zawiadomienie z dnia 8 grudnia 2021 r. o zawarciu umowy przelewu wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty i potwierdzeniem nadania (k. 14-17 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Rejonowy wskazuje na niepracowniczy w jego ocenie charakter roszczenia objętego postępowaniem. Z pisma pełnomocnika powódki z 13.07.2022 r., a także wiedzy Sądu z urzędu wynika, iż analogiczne sprawy były kierowane do sądu cywilnego, i jedynie na skutek przekazywania tych spraw przez sąd cywilny do sądu pracy, niniejsza sprawa została skierowana do sądu pracy, strona powodowa również zatem wskazywała na niepracowniczy charakter jej roszczenia. Roszczenie objęte pozwem nie wynika ze stosunku pracy ani nie jest z nim związane, pomimo, że pozwaną i poprzednika prawnego powódki stosunek pracy w pewnym okresie łączył. Z pozwu wynika, że podstawa faktyczna roszczenia oparta jest na stosunku niepracowniczym – powód wskazuje, że J. A. poczynił nakłady na spółkę pozwaną D. K. (...) jako „cichy wspólnik”, w zamian za co w/w spółka zobowiązała się do wypłaty dywidendy w postaci renty zakładowej 2000 euro po przejściu na emeryturę przez J. A. (który scedował wierzytelność na powódkę I. M.). Sądy pracy nie są właściwe do rozpoznawania roszczeń o świadczenia niewynikające ze stosunku pracy i nie dotyczące stosunku pracy, nawet jeśli zostały one nazwane „emeryturą zakładową”. Sąd I instancji związany był jednak w niniejszej sprawie zarządzeniem Wiceprezesa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 21.12.2022 r. w przedmiocie wskazania jako właściwego do rozpoznania sprawy IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia.

W toku postępowania I. M. domagała się zasądzenia od pozwaną D. K. na jej rzecz kwoty 2 000 euro tytułem emerytury zakładowej za miesiąc maj 2019 r. wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia wymagalności, tj. 1 czerwca 2019 r. do dnia wytoczenia powództwa, tj. 26 maja 2022 r. w kwocie 1 655,60 zł.

Pozwana wnosiła natomiast o oddalenie powództwa w całości.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których wiarygodność nie była zasadniczo kwestionowana zarówno przez same strony, jak i Sąd nie odmówił im przymiotu wiarygodności.

Jednocześnie Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dowodu z zeznań świadka J. A. i dowodu z przesłuchania pozwaną D. K. na okoliczności dotyczące zawartych umów. Sąd wskazuje przy tym, że dał wiarę zeznaniom świadka i przesłuchaniu pozwaną w zakresie wskazanym w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął zaś na rozprawie w dniu 19 września 2023 r. dowód z opinii biegłego grafologa jako nieistotny dla rozstrzygnięcia.

W niniejszym postępowaniu powódka dochodziła roszczenia z umowy z dnia 20 lutego 2015 r. dotyczącej uzgodnienia emerytury zakładowej, która miała być zawarta (wedle twierdzeń powódki) między pierwotnym wierzycielem J. A. a D. K. wskazując, że jest nabywcą wierzytelności w trybie art. 509 § 1 k.c.

W myśl obowiązujących przepisów, a mianowicie art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Wskazać należy, że I. M. nie wykazała skutecznie swojej legitymacji czynnej do wystąpienia z powództwem przeciwko D. K.. Powódka w żadnym stopniu nie udowodniła, że przysługuje jej wierzytelność w stosunku do pozwanej, wynikająca z umowy z dnia 20 lutego 2015 r.

Podać trzeba, że strona ma legitymację procesową wówczas, gdy na podstawie przepisów prawa materialnego jest uprawniona do występowania w określonym procesie cywilnym w charakterze powoda lub pozwanego, to jest gdy z wiążącego strony procesu stosunku prawnego wynika zarówno uprawnienie powoda do zgłoszenia konkretnego żądania, jak również obowiązek pozwanego do jego spełnienia. Legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, a Sąd dokonuje oceny jej istnienia w chwili orzekania co do istoty sprawy (wyrokowania). Przy tym Sąd zobowiązany jest z urzędu badać legitymację stron do występowania w procesie na każdym etapie postępowania. Istotne jest, że brak legitymacji procesowej prowadzi do oddalenia powództwa bez względu na zasadność podnoszonych zarzutów.

Podkreślić należy, że obowiązkiem procesowym każdego powoda jest wykazanie swojej legitymacji procesowej czynnej. W przypadku, gdy powód nie jest pierwotnym wierzycielem obowiązek ten aktualizuje się ze szczególną mocą, gdyż nie mogą istnieć żadne wątpliwości, w świetle przedstawionych sądowi dowodów, że powód w istocie skutecznie nabył dochodzoną wierzytelność i w konsekwencji ma legitymację procesową czynną do wytoczenia powództwa dotyczącego nabytej wierzytelności.

Sąd mając na względzie całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznał (jak już wyżej podano), że I. M. nie sprostала ciężarowi udowodnienia faktów z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Zwrócić uwagę należy, że kwestię ciężaru dowodu (onus probandi) reguluje art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Z art. 232 k.p.c. wynika zasada, że to strony, a nie sąd, powinny przedstawiać materiał pozwalający poczynić ustalenia faktyczne, z których wywodzą skutki prawne. Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik procesu (wyrok SN z 7.10.1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999/20, poz. 662), jak również nie jest jego rzeczą zarządzanie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z 17.12.1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7, poz. 76). (M. Sieńko [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477(16), red. M. Manowska, LEX/el. 2022, art. 232.).

Sąd winien przejawiać aktywność w poszukiwaniu dowodów w wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach np. w razie bezwzględnej nieważności czynności prawnej, gdy nabierze przekonania, że proces jest fikcyjny, strona dochodząca roszczenia nieporadna itp. (T. Ereciński [w:] P. Grzegorzczak, J. Gudowski, K. Markiewicz, M. Walasik, K. Weitz, T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, LEX/el. 2022, art. 232.). W przedmiotowym postępowaniu sytuacja taka nie zachodzi. Zgodnie zatem z art. 6 k.c. to na powódce spoczywał ciężar wykazania zasadności roszczenia co do zasady i co do wysokości, któremu to obowiązkowi nie sprostała.

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów

przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Podkreślić przy tym trzeba, że powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Nie ulega wątpliwości, że adwokat jako profesjonalny pełnomocnik zobowiązany był do zachowania należytej staranności przy wykonywaniu powierzonych mu zadań. Obowiązek ten wynika nie tylko z tego, że działa on w imieniu mocodawcy na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, który kreuje po jego stronie obowiązek starannego działania, ale również z zawodowego charakteru jego działalności.

Zasadniczym więc argumentem, jaki legł u podstaw oddalenia powództwa przez Sąd było przedstawienie przez powódkę materiału dowodowego niezgodnego z treścią żądania pozwu, tj. dotyczącego innego okresu.

Odwołując się do treści żądania pozwu, a także dokumentacji przedłożonej do akt sprawy przez strony niniejszego postępowania Sąd zwrócił uwagę, iż powódka domagała się zasądzenia od pozwanej D. K. na jej rzecz kwoty 2 000 euro tytułem emerytury zakładowej za miesiąc maj 2019 r., jednakże dowody w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a mianowicie m.in. umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 listopada 2021 r., czy informacja o umowie cesji, odnoszą się do miesiąca czerwca 2019 r., a więc nie korelują z żądaniem pozwu.

Podkreślenia wymaga, iż powódka nie przedłożyła żadnego dokumentu potwierdzającego fakt zawarcia umowy cesji wierzytelności przenoszącej ewentualnie na jej rzecz roszczenie za miesiąc maj 2019 r., wynikające z umowy z dnia 20 lutego 2015 r.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że I. M. nie udowodniła istnienia dochodzonego roszczenia. Nie przedstawiła bowiem dowodów umożliwiających weryfikację tego, czy doszło do przelewu spornej wierzytelności na rzecz powódki, a jeśli tak to w jakiej wysokości.

Na marginesie wskazać należy, że wedle Sądu wobec braku legitymacji czynnej po stronie powódki nie było zatem podstaw do badania zasadności roszczenia wywodzonego z umowy z dnia 20 lutego 2015 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie I sentencji orzeczenia oddalił powództwo.

W punkcie II sentencji orzeczenia Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu, zasądził od powódki na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 1 800 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

W punkcie III sentencji wyroku natomiast Sąd nieuwiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm., zwanej dalej „u.k.s.c.”), mając na uwadze fakt, iż powódka pozostawała zwolniona od kosztów sądowych z mocy ustawy zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w sentencji.